

РЕШЕНИЕ

№ 5856

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3005** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. З. Х., [населено място],[жк]бл.524 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 563 от 03.03.2022г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР,с която и на основание чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е приложен ПАМ „временно отнемане свидетелството на управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 18месеца“.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният акт. Иска се отмяната му. Ответната страна - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – С. С., не изразява становище по постъпилата жалба.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С оглед твърденията на страните и съществуващото на спора съдът съобрази:

За да приложи процесната ПАМ, посредством оспорваната Заповед, административния орган е установил, че на 03.03.2022г. в 23:46ч., г-н Х. е управлявал товарен автомобил, рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка с

техническо средство – дрегер, е установено наличие на концентрация на алкохол в кръвта на водача от 0.81промила.

Предоставен му е талон за медицинско изследване номер 077740 за УМБАЛ „Света А.“ – [населено място]. С протокол за химическо изследване за определяне концентрация на алкохол в кръвта № 73/07.03.2022г., проведено от химик в специализираната лаборатория в УМБАЛ „Света А.“ на 04.03.2022г., е установено, че взетите от лицето кръвни проби доказват наличие на етилов алкохол в количество 0.82промила.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. В настоящият казус, наличието на концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя, над законово допустимият минимум, се установява както чрез техническо средство, така и чрез проведено медицинско химическо изследване.

С оглед възраженията на жалбоподателя, че всъщност той не е употребил алкохол, а е използвал сироп за кашлица, по здравословни съображения, съдът е указал същият да посочи какви медикаменти е приемал, надлежно заверена медицинска рецепта и листовка/описание/ на приложението и качествените характеристики на продуктите.

В изпълнение на указанията е представена медицинска рецепта от 02.03.2022г. за лечение на остър бронхит чрез прием на сироп „Тусавит“ и „Мукоплант“, както и листовка на самият медицински продукт.

Видно от описанието на съдържанието на сиропа „Тусавит“, същият съдържа 5.3% етанол/алкохол/, т.е. до 420мг. в една доза, както и до 11.58гр. захароза в една доза. Успоредно с това в листовката е посочено, че не са провеждани изследвания за отраженията му върху пациенти при шофиране или работа с машини.

От описанието на сироп „Мукоплант“ се установява, че продуктът съдържа 13мг. алкохол във всеки милилитър, еквивалентни на 11мг/гр., като не са провеждани проучвания върху способността на пациентите при шофиране и работа с машини.

На тази база съдът счита, че жалбоподателят е имал целият необходим набор информация да знае, че приеманото от него лекарство съдържа алкохол. Колко дози от лекарството са приемани за да се достигне до съответната концентрация на алкохол в кръвта с оглед съдържанието на лекарствените продукти, е въпрос напълно неотносим към настоящият казус.

Успоредно с това, приложимата норма на ЗДвП не се интересува в резултат на какво събитие се е стигнало до концентрация на алкохол в кръвта на водача на МПС, а цели недопускане до участие в движението по пътищата при наличие на такава концентрация. П. по делото разпит на свидетел позволява на съдът да приеме, че жалбоподателят действително не е консумирал спиртни напитки въпросният ден. От гледна точка на закона е напълно индиферентно дали концентрацията на алкохол е резултат от забавление или лечение. Водещ императив на закона, продиктуван именно от медицински съображения е недопускане участието в движението по пътищата на шофьор с концентрация на алкохол над 0.5промила, поради ефекта върху реакциите му и неговата адекватност с оглед сигурността на всички други участници в

движението. Ето защо възраженията на жалбоподателя следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Безспорно установеният факт на наличие на алкохол в кръвта на г-н Х., обосновава и законосъобразност на процесната Заповед.

Успоредно с това, следва да се отбележи, че съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Оспорените по делото заповеди са издадени от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

При прилагане на мярката, не се установява допуснато нарушение на производствените правила, като същата е пропорционална на преследваната със закона, цел. Наличието на необходимост от непрекъсната грижа за членовете на семейството на жалбоподателя, каквато се твърди в процесната жалба, съдът квалифицира като обстоятелство, заслужаващо повишено внимание и отговорност, но такава се дължи преди всичко от самият него.

В този смисъл непропорционална на дължимата грижа и нуждите на семейството на г-н Х. се явява не оспорваната заповед, а подцененото отражение на приеманите лекарства върху самият жалбоподател.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2, предл. пето от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. З. Х., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк]бл.524 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 563 от 03.03.2022г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: